

ми помогна, той ми отслужи, той повърна живота ми. И това вие знаете. Онова, което не знаете е само, че оня човѣкъ е сѣщия тоя господинъ.“

Въ това врѣме той сочеше съ прѣстъ къмъ мене. Забѣлѣзваше се радостъ, както по неговото лице, тѣй и по лицата на домашнитѣ му. Слѣдъ това продължи: »Прочее, направѣте му нуждната честь. Той е за тая кѣща ангелъ-спасителъ.“

Нека кажа и азъ слабостъта си. Пуси егизмъ! Стояхъ надутъ като пуякъ. Като, че кой знай какво съмъ направилъ. Като, че ли свѣта съмъ избавилъ. Направилъ съмъ онова, което всѣки човѣкъ е длѣженъ да стори на ближния си, или къмъ своя приятелъ.

Наистина, азъ въ това врѣме като че бѣхъ членъ отъ това семейство. Не, не, нѣщо повече. Тия хора не намираха какъ да ми се отплатятъ. Каквото и да правѣха, все си мислѣха, че ми сѣ длѣжни. Слѣдъ 2-3 дена майката на Гица почна да ме жене за една своя добра съсѣдка.

— Има си добра зестрица, казваше ми тя. Тѣй, че можете да се заловите на нѣкоя добра работа. Пъкъ ще бѣдите близо до насъ. Съ това, наистина, ще ни направите голѣма честь, господине!

Прѣзъ деня току глѣдамъ прѣзъ прозореца, бабата води младо хубаво момиче.

— Заповѣдайте, госпожице Цвѣтанке, да видите какъвъ гълѣбъ въ клѣтка съмъ ви хванала, казваше ѝ бабата.

Цвѣтанка, стана като, попарена отъ тия безразборни думи на бабата. Тя страшно се изчерви. Ситенъ потъ по лицето ѝ бликна. Тя се страхуваше да прѣстѣпи прага въ стаята, въ която бѣхъ азъ и въ която я водѣше бабата. Но изведнажъ, когато бабата на ново измърмори: „хjde, хjde!“ клегото момиче по единъ неестественъ начинъ се втурна въ стаята послѣдвана отъ бабата, като отъ вежливостъ направи поклонъ и ме поздрави съ »добъръ день, господине!«